

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/1159/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226358
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3112226358.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu G., s.r.o. so sídlom J., G. ul. č. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného V. G., s.r.o. so sídlom J., N., IČO: XX XXX XXX proti žalovanému D. O., o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. decembra 2014 č.k. 22C/391/2012-134 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplataenia náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Spor právne posúdil podľa § 45 ods. 1,2 zákona o rozhodcovskom konaní , § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moc aj § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012.

2. V odôvodnení uviedol, že podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci pre vznik zodpovednosti štátu za škodu musia byť splnené tri kumulatívne podmienky. Nimi sú nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

3. Na predmetné konanie, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, účinný ku dňu začatia exekučného konania. V danom prípade ide o nedodržanie zákonného úradného postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

4. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

5. Podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Exekučný poriadok pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia lehotu súdu neurčuje. Tento záver súdu v tomto konaní je v súlade aj s početnou existujúcou judikatúrou súdov Slovenskej republiky (napr. aj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/214/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 1Co/206/2014, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 26Co/182/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/289/2014.) Navyiac je potrebné uviesť, že je potrebné vychádzať aj z legislatívnej zmeny účinnej od 01.06.2010, na základe ktorej v zmysle novelizovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s účinnosťou od 01.06.2010 lehota 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila pre rozhodcovské rozsudky, pričom táto legislatívna zmena bola zavedená do Exekučného poriadku zákonom č. 144/2010 Z.z., ktorý novelizoval (okrem iného) Exekučný poriadok a zakotvil spomínanú okolnosť, že lehota 15 dní aj na "udelenie" poverenia na vykonanie exekúcie neplatila pre rozhodcovské rozsudky. Podľa prílohy k uzneseniu Ústavnoprávneho výboru NR SR č. 820 z 23.02.2010 bola potreba prijatia novely (144/2010 Z. z.) odôvodnená tak, že "prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora v prípadoch, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií, zbytočnom vzniku trov exekučného konania. Negatívny dopad na štátny rozpočet to malo aj v súvislosti s podanými žiadosťami o náhradu škody, z dôvodu že sa v súdnej exekúcii vymohli plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok, najmä neprímeraných sankcií. Súdy nemali časový priestor ani na vyžiadanie napr. spotrebiteľskej zmluvy." Na základe uvedeného potom vyplýva, že úmyslom zákonodarcu bolo neaplikovať 15 dňovú lehotu pri poverení exekútora aj v prípadoch, keď exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, aj keď to nebolo výslovne v Exekučnom poriadku upravené. Preto už iba samotné tvrdenie žalobcu o tom, že exekučný súd nesprávne úradne postupoval, pretože nerozhodol v zákonnej lehote, nie je pravdivé. Vzhľadom k tomu, že skutočnosť, od ktorej žalobca odvodzuje svoj žalobný návrh nie je daná, potom nie je daný ani nevyhnutný predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, t.j. existencia nesprávneho úradného postupu. Už len pre uvedené skutočnosti je žaloba žalobcu vychádzajúca z uvádzaného dôvodu existencie nesprávneho úradného postupu nedôvodná.

6. K dôvodom žaloby, ktoré mali spočívať v nesprávnom postupe exekučného súdu tým, že preskúmaval v exekučnom konaní exekučný titul, súd uvádza, že tieto dôvody nie sú podstatné pre rozhodnutie súdu o tejto žalobe. Na základe tejto žaloby v tomto konaní súd nemôže posudzovať správnosť postupu súdu v exekučnom konaní, pretože nie je príslušným na rozhodovanie o správnosti postupu súdu v konkrétnom exekučnom konaní. Príslušným na toto rozhodnutie je napríklad aj odvolací (exekučný) súd. Správnosť tohto postupu, resp. správnosť rozhodnutia je preskúmaná v takomto odvolacom, resp. v dovolacom konaní. Súd takisto považuje za potrebné uviesť, že správnosť postupu exekučného súdu nebola podrobená prieskumu odvolacieho súdu v odvolacom konaní, pretože navrhovateľ sa proti rozhodnutiu exekučného súdu neodvolal. Exekučný súd vo svojom rozhodnutí, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora, uviedol, že predložený exekučný titul nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože okrem toho, že priznáva plnenie zákonom nedovolené a odporuje dobrým mravom. V tejto veci, je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, z 26. septembra 2011 sp. zn. 3MCdo 11/2010 a uznesenia z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

7. K tvrdeniu žalobcu, že exekučné konanie začalo dňa 22.02.2011, pričom súd o nej rozhodol až dňa 04.05.2011, súd uvádza, že toto tvrdenie nebolo v konaní dokázané. Toto tvrdenie žalobcu je teda čiastočne nepravdivé. Na základe dokazovania bolo preukázané, že exekučné konanie sa začalo spísaním návrhu dňa 22.02.2011, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 16.03.2011 a exekučný súd o tejto žiadosti rozhodol dňa 07.04.2011, pričom dňa

07.04.2011 bolo toto rozhodnutie expedované na poštovú prepravu účastníkom konania. Skutočnosť kedy začalo exekučné konanie nie je pre rozhodnutie o žalobe rozhodná, resp. nie je dôvodom rozhodným pre začatie plynutie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Rozhodnou skutočnosťou je deň doručenia žiadosti o udelenie poverenia.

8. Súd k dôvodom žaloby ďalej uvádza, že všeobecný súd nemá právomoc rozhodovať o porušení práva na súdnu ochranu a o poskytnutí primeraného finančného zadostiučinenia, tak ako to v žalobe navrhuje žalobca, pretože rozhodovanie o týchto skutočnostiach patrí do právomoci iných súdov. Okresný súd Trenčín môže rozhodovať iba o tom, či žalobcovi vznikla v dôsledku napríklad nesprávneho úradného postupu škoda, o splnení povinnosti škodcu na jej náhradu a o priznaní nemajetkovej ujmy. Ak teda žalobca žiada, aby súd deklaroval porušenie jeho práva na súdnu ochranu a porušenie princípov právneho štátu a v dôsledku existencie príčinnej súvislosti medzi týmito porušeniami a vznikom škody, uložil žalovanému povinnosť nahradiť túto škodu, je žaloba žalobcu aj z tohto dôvodu nedôvodná. Žalobca mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup svojho alebo iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

9. K žalobcom vyčíslenej výške materiálnej škody v sume 568,31 eur súd uvádza, že výšku tejto škody žalobca riadne neodôvodnil. Uviedol iba, že táto škoda je tvorená istinou s príslušenstvom, ktorá mu nemôže byť viac priznaná proti dlžníkovi. Súdu zo žaloby, jej odôvodnenia a po oboznámení sa s listinnými dôkazmi nie je zrejmé, ako presne dospel k tejto výške škody. V tejto časti teda žalobca neuniesol ani bremeno tvrdenia, teda nesplnil si povinnosť riadne uviesť skutočnosti, ktoré sú rozhodné pre rozhodnutie súdu o jeho žalobe.

10. Nad rámec potreby tohto rozhodnutia súdu uvádza aj nasledovné. Žalobcom uvádzané dôvody, od ktorých odvodzuje svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a to že postupom exekučného súdu došlo k vnútorným zásahom do spoločnosti, k ovplyvňovaniu jeho podnikateľského plánovania a rozhodovania, k strate legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, k strate dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí a k zamedzeniu vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, sa súdu javia ako zjavne účelové. Podľa názoru súdu priama príčinná súvislosť medzi rozhodnutím exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, teda medzi zrealizovanou právomocou exekučného súdu a uvedenými skutočnosťami nie je daná. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie (napr. nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody sú v logickom slede, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Musí byť teda doložené, že nebyť protiprávneho konania (opomenutia konania) škodcu, škodlivý následok by nenastal. Ak príčinou škody je iná skutočnosť zodpovednosť za škodu nenastáva. V danej veci nie sú uvádzané všeobecné predpoklady príčinnej súvislosti splnené.

11. Vzhľadom na to, že súd zamietol žalobu žalobcu z vyššie uvedených dôvodov, nevykonal v záujme hospodárnosti konania dokazovanie o ohľadne skutočnosti, či si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, ktorého sa domáha v tomto konaní, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 a

nasl. zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V prípade, že by tomu tak nebolo, súd by žalobu zamietol z tohto dôvodu.

12. O trovách konania súd rozhodol pri vyhlásení rozsudku podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

13. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v tom čase účinnom § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (v tom čase účinnom § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (v tom čase účinnom § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil (v tom čase účinnom § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo zodpovedá odvolacím dôvodom uvedeným v súčasnosti účinnom § 365 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z.. Namietal, že súd prvej inštancie vec prejednal v neprítomnosti žalovaného (nie jeho ako žalobcu) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. On uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobca a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcaom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzal odvolacie dôvody ku označené ako dôvody ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy žalobca žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdavkov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdavky, poštovné a telekomunikačné výdavky. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej

škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

14. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

15. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „C.s.p.“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. z nasledovných dôvodov:

16. Žalobca, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybne z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu, teda vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. „súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnomu hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu.

17. Aj keď žalobca neuviedol, konkrétne v čom vidí nedostatky v právnom posúdení veci, krajský súd na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa dodáva, že zo znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehotu 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora stanovuje zákon na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok a ustálená súdna prax usmerňuje exekučné súdy pred vydaním poverenia materiálne preskúmať, či neexistuje právna nedovolenosť alebo rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu. V prípade materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu je vo všeobecnosti 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie veľmi problematickým činiteľom, keďže spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. A práve preto zákon nestanovuje žiadnu lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia ani na zastavenie exekučného konania. Z jazykového, gramatického výkladu ust. § 44 ods. 2 vyplýva, že zákonodarca nemal na mysli lehotu 15 dní na vydanie akéhokoľvek rozhodnutia, ale iba na „poverenie“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Ak bolo jeho zámerom, aby sa lehota 15 dní vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým sa zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, výslovne by to upravil spôsobom ako pri iných ustanoveniach Exekučného poriadku (napr. 44 ods. 8, § 50 ods. 2 atď.) teda s použitím slova „rozhodne“. Z uvedených viacerých druhov výkladov zákona (gramatický, jazykový, teleologický) vyplýva, že je nesprávny výklad žalobcu, podľa ktorého je zákonom daná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia takej žiadosti.

18. Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy.

19. Žalobca vo svojich žalobách v podstate žiada, aby súd opätovne preskúmal rozhodnutia súdu v exekučnom konaní. Žalobca napadol aj samotné zdôvodnenie predmetného rozhodnutia exekučného

súdu, pričom uvádzal, že napáda nesprávny postup, nie nesprávne, resp. nezákonné rozhodnutie podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu nezakladajú vady konania ako je zhromažďovanie podkladov, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie (rozsudok NS ČR sp. zn. 2Cdon 129/97 zo dňa 29.06.1999). Takéhoto nároku by sa žalobca mohol domáhať len podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to len v prípade, že by bolo rozhodnutie exekučného súdu ako nezákonné zrušené, čo sa nestalo, rozhodnutie je právoplatné.

20. K odvolacím námietkam (k majetkovej škode a k nemajetkovej ujme) odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa vznikom skutočnej škody, prípadne ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, je potrebné najskôr zistiť, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 9 ods. 1, ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a to existencia nesprávneho úradného postupu. V danom spore však súd prvej inštancie ani odvolací súd existenciu toho predpokladu z vyššie uvedených objektívne udržateľných dôvodov nezistil.

21. Čo sa týka prevažnej väčšiny odvolacích námietok vytykajúcich vady v konaní, odvolací súd nezistil, že by bola žalobcovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

22. Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka žalobcu je nedôvodná. Pojednávanie bolo nariadené na deň 18. decembra 2014. Na pojednávanie bol žalobca riadne a včas predvolaný a zároveň mu bolo doručené vyjadrenie žalovaného dňa 08.12.2014. Z dátumov je zrejmé, že žalobca mal čas vyjadriť sa či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5-dňová lehota na prípravu pojednávania, ale žalobca mal väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu. Vyjadrenie žalovaného bolo súdu doručené až po vyhlásení rozsudku.

23. Neobstojí tvrdenie žalobcu uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa. Podaním žiadal o zrušenie pojednávania. Súd prvej inštancie po začatí pojednávania zistil, že sa nedostavili účastníci. Prečítal návrh na zrušenie pojednávania a skonštatoval, že žiadosť žalobcu je nedôvodná, a pojednával v neprítomnosti strán.

24. V návrhu žalobcu na zrušenie pojednávania sa za dôvod pre zrušenie pojednávania (aj pre odvolanie) považuje skutočnosť, že nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci neutrannému súdu, pretože nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Trenčín nie sú vylúčení z pojednávania veci a toto považuje za nesprávne. Zároveň opakovane žiadal o prerušenie konania do rozhodnutia o podanej sťažnosti Ústavným súdom SR. Ako prílohu označil ústavnú sťažnosť. Ústavnú sťažnosť predložil, avšak nie je nej uvedený dátum jej spísania a nie je zrejmé, že na ústavný súd bola skutočne podaná a aká spisová značka jej bola pridelená.

25. Odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že o ústavnej sťažnosti žalobcu, bolo Ústavným súdom SR rozhodnuté, a ústavná sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. augusta 2013č.k. IV. ÚS 501/2013-10). V čase pojednávania 18. decembra 2014 teda už bolo o ústavnej sťažnosti rozhodnuté a táto bola odmietnutá.

26. Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom súdu prvej inštancie riadne predvolaný žalobca (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávania zúčastniť. Súd prvej inštancie preto správne pokračoval v konaní. Žalobcovi nebolo postupom súdu prvej inštancie odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy a následne sa ak nim vyjadriť a prípadne navrhnúť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa žalobca sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

27. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Sudca uviedol, že sa vo veci necíti byť zaujatý. Nemá žiaden vzťah k veci, účastníkom konania alebo ich zástupcom. Žalobca v návrhu na prerušenie konania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať vylúčenie sudcu, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyvúčení sudcu rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

28. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, proti ktorému podal odvolanie, odvolací súd uvádza, že uvedené uznesenie je vykonateľné pred nadobudnutím právoplatnosti. Ďalej krajský súd dodáva, že vzhľadom na možnosť uplatnenia námietky rozhodovania vecí vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu je správne, ak súd prvej inštancie uprednostnil princíp hospodárnosti a rýchlosti konania, ktorého nedodržanie je žalobcom tvrdým vecným dôvodom podania samotného návrhu.

29. Pokiaľ sa žalobca vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov žalobcu sa nevzťahuje na prejednávaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie žalobcu v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a pod.

30. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vo výrokoch vecne správne podľa 387 C.s.p. potvrdil.

31. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p., kedy úspešnému žalovanému v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky nevyplývajú.

32. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).